

Så tager vi registreringsafgiften. Det vigtigste forslag her er fradraget for airbags. Jeg erkender det: Det reduceres. Jeg hørte i går et eksempel, hvor der var planer om at indføre 8 airbags i en ny Volvo. Hvad siger I så? Og det blev refereret af en af de politiske ordførere eller i et af de andre indlæg, at der er folkevognsforhandlere og andre bilforhandlere her i landet, der mener, at med tilstrækkelig mange airbags og en tilstrækkelig lav, lille bil kan man forære bilen væk til kunden og alligevel tjene på den. Det går selvfølgelig ikke. Det går jo selvfølgelig ikke, og det er selvfølgelig derfor, vi har lavet disse fornuftige forandringer. Det er ikke for at komme efter folk, men for at sikre, at tingene fungerer.

Endelig indfører vi et tillæg til vægtafgiften for privatkørsel i varebiler – for privat kørsel i varebiler. Så enkelt er det. Så fornuftigt er det i virkeligheden. Så lidt dramatisk er det, når det kommer til stykket.

Jeg har her til oplysning en kurve over udviklingen i den reelle benzinpris. Og hvis vi ser på kurven, kan jeg oplyse, at den er faldende. Den viser faktisk, at det at køre i bil og bruge benzin og energi har været en ret god forretning over årene set fra den enkeltes synspunkt. Derfor er det ikke så ringe – uden at jeg skal forholde mig lige nu til de relative priser – som jeg somme tider hører det fremstillet.

Men nu til det vigtige, det afgørende, det centrale: holdningerne. Jeg vil gerne tage udgangspunkt i hr. Peter Duetofts indlæg om menneskesyn, om holdninger. Jeg synes, det var flot sammenfattet, og jeg synes, det var rigtigt sagt. Vi har et samarbejdsamfund, vi har ikke et modsætningsamfund.

Vi har et samfund, hvor vi skal tage os af folk, hvis de ikke kan klare sig selv. Og måden, vi skal måles på, er også den måde, hvorpå vi tager os af de mennesker, der ikke kan klare sig selv. Sindslidende blev nævnt, hjemløse kunne tilføjles, andre kan også og bør nævnes. Det her samfund skal måles, ikke på hvordan vi alle sammen har det i gennemsnit, men på, hvordan tager vi os af de mennesker.

Derudover skal det her samfund – det er jeg enig i – også måles ved, at vi har den grundholdning, at vi alle sammen kan noget, og at det eneste, der er opgaven, er, at samfundet indretter det sådan, at vi får en chance for at finde ud af, hvad vi kan, så hurtigt som muligt og så godt som muligt. Det menneskesyn vil jeg tillade mig sammen med hr. Jørgen Estrup, hr. Torben Lund, hr. Holger K. Nielsen at dele med CD, for

jeg føler, at her er noget. Der er nuancer, det ved jeg godt, og det kan vi holde lange foredrag om, men til det grundlæggende, når vi kommer helt ind til, hvor det virkelig klunger, så er det jo det menneskesyn, det her samfund er blevet bygget op på i alle årene.

Jeg vil insistere på det brede samarbejde, ja, det vil jeg – det er til hr. Peter Duetoft – men jeg vil også insistere på, at efterlønnen er kommet for at blive, og jeg vil også insistere på en menneskelighed på arbejdsmarkedet, og jeg vil også insistere på, at når man har brug for en social ydelse her i landet, kan man få den med retfærdighed og pligter. Man har den som en retfærdighed, og så har man også pligt til at tage det, der bliver én tilbudt på fornuftige vilkår. Det vil jeg insistere på.

Og det er jo her, vandene skilles, når det kommer til stykket. Her skilles de, vandene.

Jeg ser konturerne, når jeg læser bøger om minimalstat og andre stater, af et koldt egoist-samfund byggende på mig selv, mig selv, og mig selv, byggende på marked, byggende på risiko for udstødning, byggende på noget, hvor jeg kan se, vi nærmer os samfund, vi ikke vil nærme os.

Storbritannien har fået et nyt styre nu, men vi har jo set, hvad der skete, da Storbritannien havde et andet styre. Det var et samfund, hvor den stærke hyldes som eliten, og hvor den svage gemmes væk. Det er det samfund, jeg hører ført i marken af hr. Anders Fogh Rasmussen.

Ovre på den anden side af skellet ser jeg et samfund, hvor der er plads til mennesker, hvor der er nogle fælles værdier, og jeg ser i virkeligheden også et krydspunkt her, hvor personlig frihed og nogle fælles værdier i et rimeligt og anstændigt samfund ikke er modsætninger, men er forudsætningen og dermed også et opgør med den tankegang, at personlig frihed og fælles værdier skulle være modsætninger. Det er de ikke.

Jeg forsikrer for, at indholdet af den personlige frihed for danskeren er uendelig meget større end indholdet af den personlige frihed for de mange, mange andre mennesker, der bor i mange, mange andre samfund, der i velfærd og tryghed ikke kan måle sig med vores. Jeg ser, at det er på holdninger, som at vi er alle egnede, at hver eneste kan noget og vil noget, at vi har et ansvar for hinanden, det skiller, når det kommer til stykket.

Danmark er det bløde land med den hårde valuta. Det synes jeg er en meget god sammenfattende overskrift over, hvad det er, vi vil.